

Salvem el Baix Llobregat

written by Santiago Vilanova | 6 de juny de 2021

Avui, Dia Mundial del Medi Ambient, és un motiu per reflexionar sobre tantes paradoxes com les que estem veient sobre la transició ecològica i energètica. L'ampliació de l'aeroport del Prat i de la tercera pista poder posar en dubte les declaracions de "revolució verda" del president Pere Aragonès i de la nova consellera de Canvi Climàtic, Teresa Jordà. Els ecologistes de pedra picada comencem a sentir-nos farts de veure tant d'*ecowashing* (ecoblanqueig) basat en proclames polítics i empresarials que pretenen continuar sotmetent el creixement a l'ecologia i no a l'inrevés. És el cas de l'ampliació de l'aeroport, que afecta reserves naturals emblemàtiques com els estanys de la Ricarda i la Margarola, protegides per la Xarxa Natura 2000, i amenaça el futur del parc agrari del Baix Llobregat.

La problemàtica d'aquesta zona, que caldria restaurar i regenerar biològicament amb fons Next Generation, es va detallar molt bé en aquell Llibre Blanc de la gestió de la natura dels Països Catalans, ara revisat: "La formidable paradoxa que s'estableix és simple: com més creix Barcelona –i, doncs, com més augmenta la seva requesta alimentària–, més destrueix els camps que li forneixen sostenibilitat. La reculada dels conreus del delta del Llobregat és tristament espectacular (...) Els sòls del delta han de ser considerats de valor agrícola preferent i, en conseqüència, alliberats d'un sistema ordinari de mercat segons el qual hom pot destinar-los a l'ús escollit del millor postor. És fàcil d'entendre que l'industrial o el constructor d'habitatges hi posi l'ull: zona plana, immediata a la ciutat, qualificable com a rústica, etc. També és fàcil d'entendre que el pagès s'avingui a la venda: obté d'un plegat allò que treballant li demanaria anys i anys d'esforç. Només és que, en aquesta transacció, hi guanya l'industrial, no hi perd gaire el pagès, però en surt

estratègicament perjudicada la comunitat, que cada dia ha d'anar a buscar la verdura i la fruita a camps més llunyans.”

El nou govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona tenen la prova del cotó amb la seva opció d'evitar l'ampliació de l'aeroport del Prat i protegir i revitalitzar el futur del delta del Llobregat; una ocasió per demostrar-nos que les seves proclames “ecologistes” són fermes i no sotmeses a les pressions dels *lobbies* econòmics i mediàtics; que les nostres institucions saben utilitzar la lliçó de la Covid-19 per iniciar un nou model de societat i de consum. El port i l'aeroport són punts neuràlgics de la globalització i del “desenvolupisme tecnològic” impulsat pel 5G. Aviat tindrem l'ocasió de comprovar si es produeix o es frustra el canvi de governança que prometen ERC i Junts; si fem ruptura amb la concepció del desenvolupament de la transició o continuem patint el patró de trinxar el territori que van iniciar el porciolisme i el pujolisme.

Afirmar que les dues-centes entitats i associacions econòmiques i socials reunides a Esade per reclamar l'ampliació de l'aeroport representen el suport majoritari del territori em sembla un acte de manipulació de l'opinió pública. I més quan el pensament econòmic que domina aquesta institució es manifesta ineficient per gestionar la complexitat de la revolució que requereix la mitigació i adaptació al canvi climàtic. Keynes no ens serveix. Reclamem com alternativa el pensament dels entropistes entorn del llegat de Nicholas Georgescu-Roegen, com ens ho explicarà el veterà bioeconomista Joan Martínez Alier el pròxim dia 8 en una conferència a l'Institut d'Estudis Catalans. L'economista Germà Bel, als antípodes d'aquesta nova ciència, acaba de declarar a Vilaweb: “Podem portar molta gent a passar gana per no ampliar l'aeroport (...) Jo els ànecs de la Ricarda els portaria al delta de l'Ebre.” Quina reflexió més brillant!

Estem convençuts que el moviment ecologista català i els resilents grups del Baix Llobregat, entorn de la plataforma

ZeroPort, lluitaran per aturar aquesta agressió. També convindria que l'ANC i Òmnium Cultural es pronunciessin com a entitats populars i de lluites compartides que treballen per repensar el país. No sigui que quan aconseguim la República no tinguem terres per exercir-la al servei de la salut i la qualitat de vida de la població.